

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἔΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθῆναις, 19 Ὀκτωβρίου 1902

Ἔτος 24ον. — Ἀριθ. 42

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ὅπως δὴ ποτε, τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι οἱ Βάγδδοι ὠμίλουν. Μὴ περιοριζόμενοι εἰς μόνα τὰ ἐνστικτα, εἶχον ἰδέας, — τοῦτο προϋποθέτει ἡ χρῆσις τοῦ λόγου, — καὶ λέξεις, τῶν ὁποίων ὁ συνδυασμὸς ἐσχματίζει τὴν γλῶσσαν. Ναί, εἶχον ἑναρμονίαν φωνῆν, μετεχειρίζοντο λέξεις, καὶ ὄχι ἀπλᾶς κραυγὰς, διαφωτισόμενας διὰ τοῦ βλέμματος, τῆς χειρωνακτικῆς ἢ τοῦ μορφασμοῦ.

Παρατηροῦντες ὅλον ἐν τῇ θῆρ καὶ τὰ ἐθίμα τῆς φυλῆς, αὐτῆς τοῦ δρυμοῦ, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Κάμης ἐπρωχόρουν διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ χωρίου. Ἦτο μέγας αὐτὸ τὸ χωρίον;...

Ἡ περιφέρειά του δὲν θὰ ἦτο μικροτέρα τῶν τριῶν χιλιόμετρων, καὶ ἂν δὲν ἦτο καθεαυτὸ φωλεά, ἦτο τουλάχιστον. καθὼς εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, φωλεά μεγάλη.

Κατασκευασθεῖσα διὰ χειρὸς τῶν Βάγδδων, ἐμαρτύρει τέχνην ἀνωτέραν τῆς τῶν πτηνῶν, τῶν μελισσῶν, τῶν καστόρων καὶ τῶν μυρμηκῶν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἡ φύσις, ἡ ὁποία δὲν ἀπατάται ποτέ, εἰς τοὺς λόγους τῆς πού ἑκαμὲ τοὺς Βάγδδους νὰ προτιμῇ τὴν ἐναέριον ζωήν. Ἀντὶ νὰ ἔρπουν εἰς ἐδαφος ἀνθυγιεινόν, τὸ ἐποῖον οὐδέποτε δέχεται τὸς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ζοῦν εἰς τὸ εὐάερον καὶ ὑγιεινὸν περιβάλλον τῶν κορυφῶν τοῦ δάσους τούτου!

Αἱ περισσότεραι τῶν καλυβῶν, φαιδραὶ, καὶ καταπράσιναι, ὁμοιάζουσιν μὲ κυψέλας. ἦσαν ὀρθόνοικται. Αἱ γυναῖκες κατεγίνοντο δραστηρίως εἰς τὰ οἰκιστὰ των ἔργα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε δὲν

ἦσαν πολὺ πλοκα, διότι τὸ νοικοκυριὸν τῶν ἦτο ὀλωθεῖν στοιχειῶδες. Παιδιὰ ἐφάνιντο παντοῦ πολυάριθμα, μερικὰ γαλουχούμενα ὑπὸ τῶν μητέρων τῶν. Ἐκ τῶν ἀνδρῶν, ἄλλοι μὲν ἔδρεπον καρπούς ἀπὸ τὰ δένδρα, ἄλλοι δὲ κατήρχοντο τὴν κλίμακα διὰ τὰς συνήθειαις τῶν ἀσχολίας, καὶ ἄλλοι ἀνῆρχοντο, ἐπιστρέφοντες, μὲ κινὴν θῆραμα, τὸ ὅποῖον ἐφόνευσαν, ἢ μὲ καμμίαν ὑδρίαν, τὴν ὁποίαν ἐγέμισαν μὲ νερόν τοῦ ρίου.

— Εἶνε πολὺ δυσάρεστον ποῦ δὲν

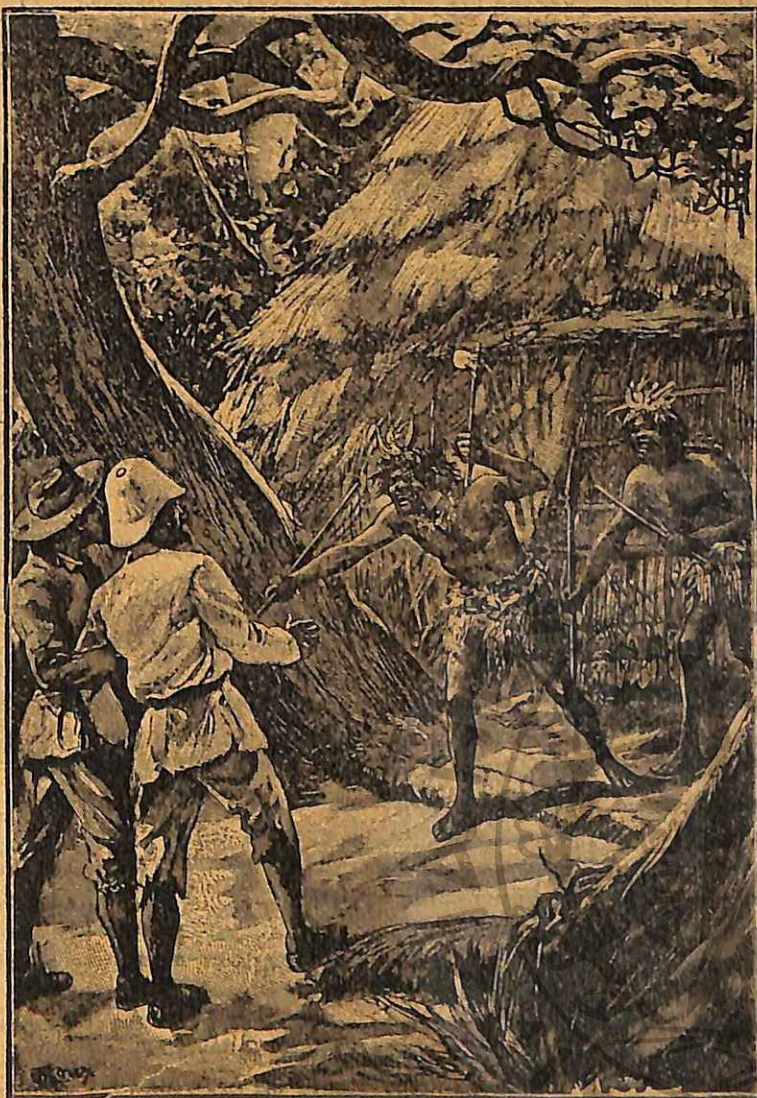
γνωρίζομεν τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν! εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ. Ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν καὶ νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τῆς φιλολογίας τῶν... Ἐπειτα, δὲν εἶδον ἀκόμη οὔτε Δημοσίαν Βιβλιοθήκην, οὔτε Λύκειον, οὔτε Παρθενῶνα γυναικῶν...

Ἐν τούτοις, ἂν οὐ ἡ βαγδδίκη γλῶσσα, ἐξ ὧν εἶχον ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν Λι-Μαί, ἦτο ἀνάμικτος μὲ λέξεις κογγικὰς, ὁ Κάμης ἐδοκίμασε νὰ ποταθῇ πρὸς τὸ παιδίον, μεταχειριζόμενος τὸς κοινοτέρους.

Ἀλλά, ὅσον καὶ εὐφυῆς καὶ ἂν ἦτο ὁ Λι-Μαί, δὲν ἐφάνη νὰ ἐνόησεν τίποτε. Καὶ ὅμως, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Τζὼν Κόρτ καὶ τοῦ Μᾶξ Οὐμπέρ, εἶχε προφέρει τὴν λέξιν «γυγρόρα», ὅταν ἦτο ἀσθενὴς εἰς τὴν σχεδίαν... Ὁ δὲ Λάγκας ἐξ ἄλλου ἐβεβαίωσεν, ὅτι εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ παιδίου, ὅτι τὸ χωρίον ὠνομάζετο Νγκάλα καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου Μζέλο Τάλα-Τάλα.

Τέλος, μετὰ περίπατον μιᾶς ὥρας, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ χωρίου. Ἐκεῖ ἠγείρετο μία καλύβη, μεγαλύτερα καὶ ἐπισημότερα ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ἦτο ἰδρυμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλάδων πελωρίου βόρβαντος ἢ πρόσφιν ἀπετελεῖτο ἀπὸ πλέγμα καλάμινον ἢ στέγη ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ φύλλωμα. Πρὸ τῆς κλειστῆς αὐτῆς θύρας, ἵσταντο δύο εὐρωστοὶ Βάγδδοι.

Ἡ σημερινὴ αὐτὴ καλύβη μὴπως ἦτο τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως,

«Οἱ δύο Βάγδδοι ἠγέρθησαν, κραδαίνοντες τὰ δπλα.» (Σελ. 330, στ' α'.)

ὁ νὰς τῶν μάγων, ὁ βωμὸς τῶν πνευμάτων, οἵποιους ἔχουν αἱ πλεῖστα τῶν ἀγρίων φυλῶν, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εἰς τὴν Αὐστραλίαν, εἰς τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ; . . .

Ἐπρεπε νὰ ποσπάσουν ἀπὸ τὸν Λι-Μαί μερικὰς πληροφορίας πλεοναφῆς καὶ ὠρισμένας. Ἡ εὐκαιρία ἦτο κατὰ ληλος. Ὁθεν ὁ Τζὼν Κόρτ, λαβὼν τὸ παιδίον ἐκ τῶν ὤμων, τὸ ἔστρεψε πρὸς τὴν καλὴν καὶ τῷ εἶπε:

— Μζέλο-Τάλα-Τάλα;

Κίνημα τῆς κεφαλῆς, ἦτο ἡ μόνη ἀπάντησις τὴν ὅποιαν ἔλαβεν.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐκτοικοῦσεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου Νγκάλα, ἡ Αὐτοῦ Βαγδδικὴ Μεγαλειότης.

Καί, χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις, ὁ Μάξ Οὐμπέρ διηυθύνθη πρὸς τὴν ρηθεῖσαν καλὴν.

Ἀμέσως τὸ παιδίον ἤλλαξεν ὕψος, ἔδραξε τὸν Μάξ ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὸν συνεκράτησεν, ἐκδηλοῦν φρίκην καὶ τρόμον.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐπέμεινε.

— Μζέλο-Τάλα-Τάλα; ἡρώτησεν ἐπανειλημμένως.

Εἰς ἐκάστην ἐρώτησιν τὸ παιδίον κατένευεν. Ἀλλὰ μόλις ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἔκαμνε νὰ προχωρήσῃ, ὁ Λι-Μαί τὸν ἡμπόδιζεν.

Ἦτο λοιπὸν ἀπηγορευμένον νὰ πλησιάσῃ κανεῖς;

Φαίνεται! διότι οἱ δύο Βάγδοι ἡγέρθησαν, καὶ κραδαίνοντες τὰ ὅπλα των, — πελέκεις καὶ δόρατα ἀπὸ σιδηρόξυλον, — ἐστάθησαν ἀπειλητικοὶ ἐμπροσθεν τῆς θύρας. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ εἰσοδος τῆς βασιλικῆς κατοικίας ἦτο ἀπηγορευμένη.

— Μὰ κ' ἐδῶ λοιπὸν τὰ ἴδια; ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, καὶ εἰς τὸ Μέγα Δάσος τοῦ Οὐμπάγκη, ὅπως εἰς τὰς πρωτευούσας τοῦ πολιτισμένου κόσμου, φρουροὶ καὶ σωματοφύλακες πρὸ τῆς θύρας τῶν Ἀνυκτόρων; . . καὶ τί Ἀνυκτόρων; μιᾶς Μεγαλειότητος ἀνθρωποπιθηκικῆς!

— Διατὶ νὰ ἐκπληττεσαι, ἀγαπητέ μου Μάξ;

— Καλὰ λοιπὸν! ἀφ' οὗ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἴδωμεν αὐτὸν τὸν Μονάρχην, θὰ τῷ γράψωμεν καὶ θὰ τῷ ζητήσωμεν ἀκρόασιν! ἐδήλωσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ, ἀλλ' ἂν ὁμιλοῦν αὐτοὶ οἱ πρωτογενεῖς, δὲν ἐπεταί ἐκ τούτου ὅτι ἀναγινώσκουν καὶ γράφουν. Ἀγριώτεροι ἀκόμη ἀπὸ τοῦ: ἰθαγενεῖς τοῦ Σουδάν καὶ τοῦ Κόγγου, — Φούνδους, Χιλοῦ, Δένκας, Μουμπουττοῦ, — δὲν φαίνονται νὰ ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τοῦ πολιτισμοῦ, τὸ ὁποῖον συνεπάγεται τὴν φροντίδα νὰ στέλλουν τὰ παιδιὰ των εἰς τὸ σχολεῖον. . .

— Κ' ἐγὼ ἀμφιβάλλω, Τζὼν. . .

Ἄλλως τε, πῶς νὰ συνεννοηθῇ κανεῖς δι' ἐπιστολῆς μὲ ἀνθρώπους τῶν ὁποίων ἀγνοεῖ τὴν γλῶσσάν;

— Ἀς ἀφήσωμεν νὰ μας ὁδηγήσῃ αὐτὸς ὁ μικρὸς, εἶπεν ὁ Κάμης.

— Ξεῦρεῖς νὰ μας πᾶς εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου; ἡρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ τὸν Λάγκαν.

— Ὁχι, φίλε μου Τζὼν, ἀπεκρίθη ὁ ἰθαγενὴς: κάπου ἐδῶ εἶνε, μὰ δὲν ξεύρω καλὰ. . . Ὁ Λι-Μαί μὲς ὁδηγεῖ. . . πρέπει νὰ τον ἀκολουθήσωμεν.

Καὶ τότε, πλησιάσας τὸ παιδίον καὶ ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὰριστερὰ τῆς βασιλικῆς καλῆς:

— Νγκόρα; . . Νγκόρα; . . ἐπανάβλεπε.

Τὸ παιδίον ἐνόησε, διότι ἡ κεφαλὴ του ἐκινήθη ζωηρῶς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

— Τοῦτο σημαίνει, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὅτι τὸ νεῦμα τῆς ἀρνήσεως καὶ τῆς καταφάσεως εἶνε ἐνστικτον, καὶ τὸ ἴδιον δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἢ τοὺς ἀνθρωποειδεῖς: μία ἀπόδειξις ἀκόμη, ὅτι οἱ πρωτογενεῖς αὐτοὶ ἐγγίζουσιν πλησιέστατα τὴν ἀνθρωπότητα!

Μετ' ὀλίγα λεπτά, οἱ ἐπισκέπται ἐφθασαν εἰς μίαν «συνοικίαν» τοῦ χωρίου σκιερωτέραν, διότι αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων συνέπλεκον εἰς θόλους τὰ φυλλώματα των.

Ὁ Λι-Μαί ἐσταμάτησεν ἐνώπιον μικρᾶς ἀλλὰ καθαρῆς καλῆς, τῆς ὁποίας ἡ στέγη ἀπετελεῖτο ἀπὸ πλατέα φύλλα βανανέας, ἀπὸ τὰ ἴδια ἐκεῖνα φύλλα, τὰ ὁποῖα εἶχε μεταχειρισθῇ καὶ ὁ ὁδηγὸς διὰ τὴν σκιάδα τῆς σχεδίας. Εἰσόδος πλίνθων ἐσχημάτιζαν τὰ τοιχώματα τῆς καλῆς ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆρχετο τις διὰ μικρᾶς θύρας, ἀνοικτῆς τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Μετὰ τὴν χεῖρα, ὁ Λι-Μαί τὴν ἔδειξε πρὸς τὸν Λάγκαν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνεγνώρισεν.

— Ἐδῶ εἶνε! εἶπεν.

Ὅλη ἡ καλὴ, ἐν μόνον δωμάτιον. Εἰς τὸ βάθος στρωμνὴ ἀπὸ ξηρὰ χόρτα, ἀνανεούμενα εὐκόλως. Ὡς μόνα σκευή, δύο-τρεῖς κολοκύθαι, μία ὕδρια πηλίνη, γεμάτη νερόν, καὶ δύο ἀγγεῖα ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας. Οἱ ἄγριοι αὐτοὶ δὲν εἶχαν φθάσῃ ἀκόμη ἕως τὰς περσύναι, καὶ ἔτρωγαν μὲ τὰ δάκτυλα. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ σανίδων καρφωμένων εἰς τὸν τοίχον, ὁπώραι, ρίζαι, τεμάχια κρέατος ψητοῦ, καὶ κρεμασμένοι ἀπὸ μεγάλας ἀκάνθας, ταῖναι ὑφάσματα ἐξ ἰνῶν.

Ἐνας Βάγδδης καὶ μία Βάγδδισσα ἡγέρθησαν, μόλις ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του εἰσῆλθον εἰς τὴν καλὴν.

— Νγκόρα! . . Νγκόρα! . . Λο-Μαί! . . Λά-Μαί! εἶπε τὸ παιδίον.

Ὁ ἀνὴρ προσέθεσεν, ὡς ἐὰν ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸν ἐννοοῦσαν περισσότερον:

— Φάτερ! . . Φάτερ! . .

Τὴν γερμανικὴν αὐτὴν λέξιν «πατήρ» ἐπρόφερον ὅχι καὶ μὲ τόσῳ γερμανικῇ προφορᾷ. Ἀλλὰ τί παρὰδοξον, ἂν παρεμorfούτο μία ξένη λέξις εἰς τὸ στόμα ἐνὸς Βάγδδης;

Μόλις εἰσελθὼν ὁ Λάγκας ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα, αὐτὴ δὲ τῷ ἤνοιξε τὸς ἀγκάλας τῆς, καὶ τὸν ἐθλίψεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ τὸν ἐθώπευσε μὲ τὴν χεῖρα, φανερώονσα ὅλην τὴν τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν σωτήρα τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ἰδοὺ τὴν αἰδιότητα παρατηρήσεις τοῦ Τζὼν Κόρτ.

Ὁ πατήρ ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὐρωστος, δυνατὸς ἀνάλογον τὸ σῶμα, μολοντὶ οἱ βραχιόνες ἦσαν κάπως μακρότεροι ἀπὸ βραχίονας ἀνθρώπου: αἱ χεῖρες μεγάλαι καὶ ἰσχυραὶ, αἱ κνήμαι ὀλίγον τοξοειδεῖς, τὸ πέλμα τοῦ ποδὸς τελείως ἐφηρμοσμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Εἶχε τὸ σκεδὸν ἀνοικτὸν ἐκεῖνο χρῶμα τῶν ἰθαγενῶν φύλων, τὰ ὁποῖα εἶνε μᾶλλον σαρκοφάγα ἢ φυτοφάγα: πῶγωνα ἀραιὸν καὶ βραχύν, κόμην μελανήν, καὶ ὀσλήν, ἐν εἰδος ἐρίου, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτεν ὅλον τοῦ σῶμα. Ἡ κεφαλὴ του μετρίου μεγέθους, αἱ σιαγόνες ἐλαφρῶς προεξέχουσαι: οἱ ὀφθαλμοὶ ζωηροί, ἐξαστράπτοντες.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΩΤΑ-πρῶτα τὸν ἐγνωρίσατε ὡς Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, συνάδελφον ἐκ τῶν τακτικῶν καὶ διακρινομένων εἰς τὸν κύκλον σας. Ἐπειτα, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1901. Ἡ Διάπλασις σᾶς τὸν παρουσίασεν ὡς νέον τῆς συνεργατικῆς, ὡς εὐέλπιδά ποιητὴν, καὶ ἔκτοτε, ἐπὶ δύο σχεδὸν ἔτη, διὰ σᾶς ἦτο ὁ Ἀντώνιος Κ. Κ.

κατὰ τὸ ἥμισυ γνωστὸς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἄγνωστος. Τέλος, ὁ θάνατος, προλαμβάνων, σᾶς ἀπεκάλυψε προχθὲς ὀλόκληρον τὸ νόμα του: Ἦτο ὁ Ἀντώνιος Κ. Κυριακίδης, ὁ δυστυχὴς καὶ πολὺ κλαυστός Ἀντωνάκης μας!

Τὸν ἔξευρα καλὰ, τὸν ἐβλεπα συχνά, — ἦτο ἄλλως τε μακρινὸς συγγενὴς μου καὶ σᾶς βεβαίως ὅτι δὲν ἐγνώρισα παιδίον δυστυχέστερον. Ὡς, ἦτο πολὺ δυστυχὴς, τὸσον δυστυχὴς, ὥστε ὁ θά-

νατός του εἰς τὸ ἄνθος, εἰς τὸν κάλυκα μᾶλλον τῆς ἡλικίας, δὲν ἦτο ἡ μεγαλύτερα του δυστυχία. . . Φαντασθῆτε, ὅτι εἶχε χάσῃ ἐνωρὶς τὸν πατέρα του: ὅτι δὲν εἶχεν οὔτε μητέρα, διότι πρὸ πολλοῦ αὐτὴ εἶχε στερηθῇ τὸ λογικόν της: καὶ ὅτι ἀπὸ πολὺ μικρὴς, ἀπὸ δέκα ἐτῶν παιδί, εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς πολυδυνου, ἡ ὁποία προχθὲς τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν τάφον. Τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸ κρεβάτι. Ὑπέφερε τὸ πόδι του. Ἀπὸ τί; οὔτε οἱ ἱατροὶ δὲν ἤξεύρουσαν. . . Ὅταν ἐγίνετο ὀλίγον καλλίτερα, ἔσηκονετο κ' ἐπεριπατοῦσε μὲ δεκανίκια. Τελευταίως τὸ κακὸν ἐπροχώρησεν. Οἱ ἱατροὶ εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ του κόψουν ὀλόκληρον τὸ πόδι. . . Ἀλλ' οὔτε μὲ τούτο δὲν ἐσταμάτησεν τὸ κακὸν, καὶ τὸ τέλος ἦτο ὁ θάνατος.

Θεῖος καὶ θεῖαι φιλόστοργοι, ἀγαπῶντες τὸν Ἀντωνάκην μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ ἀκρα δυστυχία, τὸν περιέβλεψαν, τὸν ἐπεριποιήθησαν, ὡς ἄλλοι γονεῖς, μέχρι τῆς τελευταίας του ἡμέρας. Καὶ αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ μόνη του ἀνακούφισις, ἡ μόνη του παραρηγορία εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ὅπου ἔζησε τὸσον ὀλίγον καὶ ὑπέφερε τὸσον πολὺ. . .

Ἀλλ' ὅχι ὁ Ἀντωνάκης εἶχεν εἰς τὰ δεινὰ του καὶ ἄλλην παραρηγορίαν, καὶ ἄλλην ἀνακούφισιν: τὴν μελέτην. Προικισμένος μὲ μεγάλῃν εὐφυίαν, μ' ἔκτακτον ἀντίληψιν, εὗρισεν ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ καλλιερῇ τὸ πνεῦμά του, νὰ ποικίλῃ τὰς γνώσεις, νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ποίησιν νάπολα μᾶλλον τὰ ὠραῖα βιβλία. Ὀλίγον ἐφοίτησεν εἰς τὸ Σχολεῖον, διότι ἡ ἀσθενεία του δὲν τοῦ ἐπέτρεπεν. Ἀλλ' ὀλίγοι μαθηταὶ ἐμελετοῦσαν καὶ ἤξευραν ὅσα ὁ Ἀντωνάκης μας. Ἡ κλήν του μαρτυροῦν τοῦ ἦτο πάντοτε γεμάτη βιβλία, καὶ εἰς τὸν σωματικὸν πόνον, ὁ μικρὸς ἀλλ' ὑπέροχος ἀσθενὴς ἀντέτασεν ἡρωικῶς τὴν ψυχικὴν ἡδονήν. Σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν ἐγνώρισα παιδίον δυστυχέστερον. . . Καὶ ὅμως, ὅταν συλλογίζωμαι τὰς πνευματικὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας ὤφειλεν εἰς τὴν εὐφυίαν του καὶ εἰς τὴν φιλοπονίαν του, ὅταν φαντάζομαι τὰς τέρψεις, τὰς ὁποίας ἡσθάνετο μελετῶν καὶ συνθέτων τὰ πρῶτά του ἔργα: καὶ μὲ ποῖαν εὐκολίαν, διὰ τοῦ ρεμβασμοῦ, διὰ τῆς ζωηρᾶς φαντασίας, θάπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν θλιβεράν πραγματικότητα καὶ θὰ ἐνέτρυφα εἰς ἄλλας σφαίρας, εἰς ἄλλους κόσμους ἰδανικοὺς καὶ μακαρίους, — λέγω, ὅτι τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ἔχον ἀσθενὴ τὴν σάρκα ἀλλὰ πρόθυμον τὸ πνεῦμα, δὲν ἦτο δυστυχέστερον ἀπὸ κάθε ἄλλο παιδίον! . .

Τὸν ἐβλεπα συχνά. Κάθε τόσο, ὅταν ἦτο σχετικῶς καλὰ, ἤρχετο ὁ καϊμένος κοῦτσα-κοῦτσα, μὲ τὰ δεκανίκια του, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ γραφεῖον, νὰ ἰδῇ τὴν ἀγα-

πητήν του Διάπλασιν. Καὶ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν σεμνότητά του, τὴν μετριοφροσύνην του. Ὁμοιάζε μὲ δειλίαν. Σᾶς βεβαίως, ὅτι δὲν ἤξεύρω τί λογὴς ἦταν ἡ φωνὴ του. «Ναί. . . ὅχι. . . μάλιστα. . .» Μὲ αὐτὰ ἀπαντοῦσε πάντοτε εἰς τὸς ἐρωτήσεις μου. Πολλάκις προσεπάθησα νὰ του δώσω θάρρος, νὰ τὸν κάμω νὰ ξανοιχθῇ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσα. «Ναί. . . ὅχι. . . μάλιστα. . .» Ἦτο ὑπερβολὴ σεβασμοῦ, ὅς εἰπῆτε. Ναί: ἀλλ' ὅταν συγκρίνω μὲ τὴν συστολήν τοῦ Ἀντωνάκη, τὴν φλύαρον αὐθάδειαν μερικῶν ἄλλων, τὸ θάρρος που πέρνουν καὶ πρὶν τοὺς το δώστης, προτιμῶ τὴν συστολήν, καὶ ἄς εἶνε ὑπερβολικὴ. . .

Εἰς τὰς ἐπιστολάς του ὅμως, — ἃ, ἦτο ἄλλος ἄνθρωπος εἰς τὰς ἐπιστολάς του! Ἐγραφε πρὸς τὴν Διάπλασιν, ἔγραφε κάποτε καὶ πρὸς ἐμὲ ἰδιαιτέρως. Μὲ πόσῃν εὐγλωττίαν ἐξεφράζετο, μὲ πόσῃν ἀρετῇ χάριν, μὲ πόσῃν ποιητικῇ ἐξαρσιν περιέγραφε τὰς ἐντυπώσεις του, τὰ αἰσθήματά του, μὲ πόσῃν ἀκριβείαν καὶ λογικὴν ἐξέθετε τὰς σκέψεις του καὶ τὰς ιδέας του! Κοθουτὸ φιλολογικὰ ἔργα αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί. Ἐνθυμούμαι μίαν ἐπιστολήν ποῦ μὲς ἔγραφε διὰ τὴν δυστυχὴ μητέρα του, καὶ μίαν ἄλλην, μετὰ τὴν μεγάλην ἐγγείρησιν ποῦ ὑπέστη. Ἀριστουργήματα!

Μένει νὰ εἶπω ὀλίγας λέξεις καὶ διὰ τὰ ποιήματά του. Ἐγνωρίσατε ἀρκετὰ, θὰ γνωρίσετε καὶ ἄλλα, διότι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀνέκδοτα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς Διαπλάσεως. (Ποῖος θὰ μὲς τὸ ἔλεγε, ὅτι αὐτὰ ἐπέμεινον νὰ δημοσιευθοῦν μ' ἓνα πένθιμον σταυρόν, πλησίον τοῦ ὀνόματος τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ!) Βεβαίως, ὁ Κυριακίδης, παιδίον ἀκόμη, δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν περίοδον τῆς μιμήσεως. Τὰ ποιήματά του δὲν ἔχουν μεγάλην πρωτοτυπίαν. Ἐμμεῖς τὸν Βιζυηνόν, τὸν Δροσίνην, τὸν Πολέμην, τὸν Μαρτζώκην. Ἀλλὰ μὲ πόσῃν εὐκολίαν τοὺς ἐμμεῖτο, καὶ πόσον τελείως ἐγνώριζε τὴν τέχνην τῆς στιχομουργίας, καὶ πόσον τρυφερόν ἦτο πάντοτε τὸ αἰσθημά του, καὶ πόσον ὠραία ἡ ιδέα του. Τὰ πρῶτά του αὐτὰ ἐμαρτύρουν, ὅτι ὁ Ἀντωνάκης, ἀνδρούμενος, ἀναπτυσσόμενος, μελετῶν, καλλιερῶν τὴν ἰδιοφυίαν του, θάνεδενέτο μίαν ἡμέραν ποιητῆς καὶ θὰ ἐλάμβανε θέσιν μετὰ τὸν καλλιτέραν μὲς ποιητῶν. Πολλὰς καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἐστηρίξαμεν εἰς αὐτὸ τὸ παιδί. Ἀλλ' ὁ θάνατος τὰς ἀφήρησεν ὅλας! . .

Ἡ μνήμη τοῦ Ἀντωνίου Κυριακίδου δὲν θὰ σβυθῇ γρήγορα. Μικρὰ ἢ δρασῆς του, ὅπως ὀλίγη ἢ ζωὴ του. Ἀλλ' ἔδρασαν, ἔζησε πνευματικῶς μέσα εἰς κύκλον κλήρῃ τρυφερότητος, καὶ εὐαισθησίας καὶ ἀγάπης, — εἰς τὸν κύκλον τῆς

Διαπλάσεως. Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι διὰ πολὺν καιρὸν θὰ ἐνθυμῆσθε τὴν ἀσυνήθη παιδικὴν αὐτὴν φυσιογνωμίαν, ἡ ὁποία τόσον ἐνωρὶς εἶχε περιβληθῇ τὸν διπλοῦν στέφανον τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς γεννημένης δόξης, καὶ ὑπῆρξε θαυμαστὴ συγχρόνως καὶ ἀξιοδύκωτος. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 321.)

Ὁ κλέπτης Πονηρίδης ἐγλυκάθη μὲ τὴν πασέταν, καὶ τὸ ἴδιον βράδυ ἐνεφανίσθη πάλιν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ παλατιοῦ, μὲ τὴν προσωπίδα του, μὲ τὸν μεγάλον μαῦρον μανδύαν του, καὶ μὲ τὰ θυλάκια του γεμάτα χαρτιὰ σημάδευμένα. . .

Ὁ Βαλεντίνος εἶχεν ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ σταθῇ νὰ τον κλέψουν ἀκόμη μίαν φορὰν: ἀλλὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ χάσῃ χρήματα.

Διότι ὁ Γιαννιός, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἄρρεσε διόλου αὐτὸ τὸ παιγνίδι, εἶχεν ἀφαντος, καὶ μαζί μὲ τὸν Γιαννιὸν καὶ ὁ πολῦτιμος σάκος. Ἐφάξαν ὅλο τὸ παλάτι, ἀλλ' οὔτε ἔχνος ὑπῆρξε, οὔτε ἔχνος ταλλήρου. . . Καὶ ἐπειδὴ οἱ μασκαρευμένοι δὲν παίζον παρὰ τοῖς μετρητοῖς, ἀντίο πασέτα ἐκεῖνο τὸ βράδυ!

Ὁ Βαλεντίνος ἐγέλασε μὲ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, ἐμάλυνεν ὀλίγον τὸν Γιαννιόν, ποῦ ἔλειψε χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν, καὶ ἔπειτα τὰ ἔλησμόνησεν ὅλα, διότι εἰς τὸ κεφάλι του εἶχεν ἄλλο σχέδιον μεγαλειόβολον.

Ἐσκόπευε νὰ κάμῃ σερενάταν τῆς κομῆσεως Βεατρίκης καὶ δι' ἐνὸς μειδιάματός της, νὰ χρισθῇ βασιλεὺς τῶν Ἀποκρῶν!

Οἱ Βενετοὶ εἶχον πάντοτε μίαν βασίλισσαν τῆς καλλονῆς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ἀξίωμα κατεῖχεν ἡ κόμησσα Βεατρίκη Σιλβόνη, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἦτο ἡ ὠραιότερα κυρία τῆς Βενετίας. Ἀλλ' οἱ θαυμασταὶ τῆς τὸ ἐπαράκαμναν δὲν ἐννοοῦσαν νὰ παραδεχθοῦν, ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον προτέρημα ποῦ νὰ μὴ τὸ ἔχῃ ἡ βασίλισσά των, ἡ ἐλάττωμα ποῦ νὰ τὸ ἔχῃ. Ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κομματιάσουν, πέρ Μπακαο! τὸν αὐθάδη ποῦ θὰ ἰσχυρίζετο τὸ ἐναντίον. Καὶ ἡ βασιλεία τῆς ὠραίας πατρικίας ἦτο ἀπόλυτος. Ἐβίδε νόμους εἰς τοὺς προσωποδοφόρους ὑπηκόους της, τοὺς ὁποίους ἐκεῖνοι ἐσέβοντο ὅσον καὶ τοὺς νόμους τοῦ Δόγη. Ὑπὸ τὴν λέξιν τὴν Παλατίου της, ἐνὸς τῶν κομφοτέρων τῆς Μεγάλης Διόρυγος, ἐδίδον καθήμενως συνέντευξιν οἱ ποιηταί, οἱ τραγουδισταὶ καὶ οἱ κιοχισταὶ τῆς πόλεως. Αἱ σερενάται ἐπήγγαζαν καὶ ἡρ-

χοντο. 'Αλλ' ἡ ώραία Κόμησσα ἦτο δύσκολη καὶ ἀκριβοθήρη: ἐπαρουσίαζετο μόλις δύο ἢ τρεῖς φορές, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑξ μηνῶν τοῦ καρναβαλιού, διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἐκτίμησιν τῆς πρὸς κάποιον ἀρχηγὸν σερενάτας, ὁ ὁποῖος τότε ἐγίνετο ὁ εὐτυχέστερος καὶ ὁ ἐνδοξότερος μάσκα ῥά τῆς πόλεως!

Πρὸ τεσσάρων ἀκριβῶς ἡμερῶν ὁ γονδρὸς ἐκεῖνος Μολτοναῖος εἶχεν ὁδηγήσῃ πρὸ τοῦ παλατιοῦ τῆς Κομήσεως ἕνα καράβι μεγάλον σεχδὸν ὅσον ὁ Βουκένταυρος (τὸ πλοῖον τοῦ Δόγη,) μὲ πλήρωμα μουσικῶν, ἱκανὸν ἐν ἀνάγκῃ νὰ δώσῃ καὶ ναυμαχίαν! Αὐτὸς ὁ ἴδιος, μὲ ἀνατολικὴν ἐνδυμασίαν, ἀστράπτουσαν ἀπὸ πετράδια, ἴστατο παρὰ τὴν πρῶσαν ὑπερφάνωσ. Ὑπῆρχον τρομπόνα, φλάουτα, βιολιά, κύμβαλα καὶ κινεζικὰ καπέλα. (*) Ἡ εἰσαγωγή ἐνδὸς κωμικοῦ μελοδράματος τοῦ συρμού, ἐπαίχθη μὲ τὸν θόρυβον, ὥστε αἱ περισσότερα τοῦ Ἀγίου Μάρκου, τρομάξασαι, ἔφυγαν ἀγέληδον πρὸς τὸν Λέγον...

Φαίνεται, ὅτι καὶ ἡ Κόμησσα Βεα-

Ἀμέσως συνήθρισεν εἰς τὸ παλάτιον τοὺς καλλιτέρας μουσικοὺς τοῦ Θεάτρου, τὰ καλλίτερα ὄργανα. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὀρχήστρας ὁ συμπατικὸς βασιλεὺς Μπερλαντίνος, γηραιὸς μαστρος, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ διδάξῃ τοὺς μουσικοὺς κατὰ παλαιὰ καὶ ὠραία βενετσιάνικα τραγούδια, τὰ ὅποια εἶχον λησμονηθῇ... Νὰ ἐπιτυχία μιὰ φορά! Καὶ τὸ παλατσίνο ἀντηχεῖ ὁλόκληρον ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν δοκιμῶν.

Ἄν ἐπετρέπετο, ὅπως ἄλλοτε, νὰ ἐνδύθῃ ἡ γόνδολα μὲ ποικιλόχροα ὑφάσματα, τί μαγεία θὰ ἦτο! ἄλλα τώρα ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύει: αἱ γόνδολοι πρέπει νὰ εἶνε μαῦραι, ὅλοι μαῦραι... Τί κρίμα! Ἀδιόφορον ὅμως! Ὁ Βαλεντίνος δὲν τα χάνει. Ὁ Βαλεντίνος θὰ στολίσῃ τὴν μαύρην του γόνδολαν μὲ ρόδα, ἄφθονα καὶ εὐώδη ρόδα, καὶ θὰ εἶνε τρέλα... Νὰ ἰδοῦν τί ἔξυβρι νὰ κάμνῃ ἕνας Γάλλος εὐγενής!

Ἐνῶ ἐπιτιβάξει τοὺς μουσικοὺς του καὶ τὰ ρόδα του, ὅλοι αἱ γόνδολοι τῆς Βενετίας, ὡς σμήνος χελιδόνων, προς-

νά το κόψῃ... Καλὸ καὶ αὐτὸ βάλε ὅμως καὶ τὸ ἄλλο, ποῦ ἂν θέλῃ νὰ πῇ ἑστὸν ἐαυτὸ τῆς κανένα μουσικὸ, μπορεῖ μὲ τὸ στόμα τῆς νὰ φθάσῃ τ' αὐτὴ τῆς! — Ὁλὰ, Πουλτσινέλλα! δὲς μου τὸ ραβδί σου. — Βρρ! ποτέ! εἶνε τὸ νόμισμα μὲ τὸ ὅποιον πληρώνω τὰ χρέη μου!

Ἄλλ' ἰδοῦ τὸ μέγαρον Σιλβάνη. Σιωποῦν ὅλοι, τὸσον ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῆς καλλονῆς, ὅσον καὶ διὰ νὰκούσουν τὴν σερενάταν.

Βραδέως, ἡ ροδοστεφῆς γόνδολα τοῦ Δελίου προχωρεῖ μέχρι τοῦ πυλῶνος. Οἱ μουσικοὶ δοκιμάζουν τὸ λὰ. Ὁλα εἶνε ἑτοιμα καὶ τὰ βιολιά ἀρχίζουν...

Εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀντηχεῖ ἕνα παράπουνον, γλυκὺ, σιγαλόν, τρυφερὸν... Τί ὠραία μουσική!... Ἐξαφνα, εἰς τὴν τρίτην μετὰ τὸ ὅτι αὐτὸν, ἀκούεται ἕνα κοῦϊκ! φρικώδες, ἀπαίσιον!...

«— Τί εἶνε; — Τί συνέβη; — Νὰ, ἐκεῖνη ἡ γόνδολα, ἐκεῖ — πέρα, ποῦ φεύγει... Ὁρμησε μ' ὅλα τὰ κουπιά, καὶ ἐπέρασε διὰ τῆς βίας ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν πυλῶνα καὶ ἀπὸ τὴν γόνδολαν μὲ τὰ ρόδα... Ἡ γόνδολα μέσα ἔστην ψυχὴ χθὲν, καὶ τὰ βιολιά ἐμιαούλισαν σὰν γάτες λυσσασμένες...»

«— Νὰ, τὴν βλέπετε, τὴν ἄλλην γόνδολα πῦ φεύγει; Ἐκεῖ — κάτω, πρὸς τὸ Ριὰλτο... Εἶνε ἕνας ἀνατολίτης μέσας... Μπᾶ! Μπᾶ!... καλὲ εἶνε ὁ Μολτοναῖος, ὁ ἴδιος!... Οὐῆξω, χονδράθρως! ζηλιάρη! φαμφάρωνε!»

Τὸ πραξικόπημα τοῦ Μολτοναῖου θεωρεῖται εἰς τὴν Βενετιανὴν προσβολὴ θανάσιμος. Ὁ Δέλιος γίνεται ἑξωφρενῶν, σηκώνεται, κτυπᾷ τὰ πόδια του, φωνάζει: «Μασκαρὰ! γαῖδαρε! καλιο-ναπολιτάνε!» προκαλεῖ, κτυπᾷ τὸ σπαθί του... ἄλλα δὲν κάμνει τίποτε! Ὁ Μολτοναῖος, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζεται ὅπισθεν τῆς γεφύρας τοῦ Ριὰλτο. Μερικοὶ φωνάζουν: «Στὸ διάβολο ὁ Ἀνατολίτης!... ἐμπρὸς μουσική!»

Ὁ Βαλεντίνος, ὁ ὁποῖος ἐπραυῖνθη ὀλίγον, ἐπιστρέφει καὶ τοποθετεῖται πρὸ τοῦ πυλῶνος.

Καὶ ἡ συναυλία ἐπαναλαμβάνεται ἐξ ἀρχῆς, χωρὶς διακοπὴν. Ὁ τί θαυμασιὰ ἡ παλαιὰ ἐκεῖνη μουσική!... Τί χαριτωμένος ὁ σκοπὸς, καὶ πόσον τεχνικὰ ἐκτελεῖται! Ὁλοι συγκινουῦνται βαθύτατα, ὅλα τὰ μάτια εἶνε δακρυσμένα... Ἀδύνατον νὰ μὴ συνεκινήθῃ αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ἡ κόμησσα Βεατρίκη! ἀδύνατον νὰ μὴ ἐμφανισθῇ!...

Καὶ ἐμφανίζεται πραγματικῶς: τὸ φόρεμά της εἶνε χρυσοκέντητον, ἡ ξανθὴ κόμη της ἀνθοστόλιστος. Χαιρετᾷ τὸν λαὸν τῆς, μειδᾷ πρὸς τὸν Δελίον.

Ψέθυρος θαυμασμοῦ ἀνέρχεται πρὸς τὴν Βασίλισσαν... ἔπειτα ἀντηχοῦν εὐχαὶ καὶ χειροκροτήματα πρὸς τιμὴν τοῦ Βα-

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ἡ ἡμέρες περνοῦν καὶ τάρνακια μεγάλουν.

Δὲν εἶνε ἀκόμη ἀρκετὰ μεγάλα, διὰ νὰ τα πηγαίνουν νὰ βόσκουν εἰς τὸ λειβάδι· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τώρα τρώγουν χορτάρια, σὰν τοὺς μπαμπάδες καὶ τὲς μαμάδες των.

Ὁ Γιάννης, ποῦ του ἔδωσαν τὴν ἀδειαν νὰ τα περιποιῇται, δὲν τάφινει ποτὲ νὰ πεινάσουν. Τοὺς κουβαλεῖ φορτώματα μεγαλήτερα ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἰδίον.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τάφισῃ κάτω, ὅλα τὰ πρόβατα τρέχουν μαζί, ποῖο νὰ πρωτοφάγῃ.

— Σταθῆτε λοιπόν, λαίμαργα! τοὺς φωνάζει· πῶς κάμνετε ἔτσι, σὰν λιμασμένα; Δὲν θάφισετε τίποτα γιὰ τὰ μικρά.

Καὶ ὁ Γιάννης ὑπερφηανεύεται πολὺ ποῦ κάμνει καὶ αὐτὸς μιὰ δουλειά, ποῦ βλέπει ὅτι, ἂν καὶ τόσο μικρός, χρησιμεύει καὶ αὐτὸς εἰς κάτι.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

λεντίνου... ἔπειτα μία κραυγὴ ἐξ ὅλου τοῦ πλήθους, καὶ μία φοβερά ἐκρηξις γέλωτος...

Τί συνέβη;... Πάλιν ἡ γόνδολα τοῦ Ἀνατολίτου; πάλιν ὁ θρασὺς Μολτοναῖος;...

(Ἔπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΠΑΙΔΙ ΤΥΦΛΟ

Τῆς γῆς τὴν μυριοπόθητη ζωὴ
Στὰ βάθη τῆς καρδιάς μου ἔχω κλεισθῇ
Στὰ χεῖλη μου σὰν σβύση ἡ πνοή,
Τοῦ κόσμου ἡ λαχτάρα θὰ μ' ἀφήσῃ.

Τοῦ κόσμου κάθε ἦχος καὶ φωνὴ
Ἀντιλαλεῖ βαθεῖα μεσ' ἑστὴν καρδιά
[μου...]
Φτωχὴ καρδούλα! μόνο αὕτη πονεῖ
Μεσ' ἑστὴ χαρὰ π' ἀκούω δλόγυρά μου.

Τὰ σπῖτια, τὸ ποτάμι, ἡ ἑοχὴ,
Κάθε βουνὸ κι' ἀνθέσπαρτο λαγκάδι,
Ζωγραφισμένα μέσα ἑστὴν ψυχῇ
Φωτίζουν τῆς ζωῆς μου τὸ σκοτάδι.

Ξανοίγω μὲ τὰ μάτια τῆς καρδιάς
Ὅ,τι τὰ ἄλλα δὲν μποροῦν νὰ ἰδοῦν·
Στὰ σκότη τῆς αἰώνιας μου βραδυᾶς,
Σὰν ἄστρα μαγικά φεγγεβολοῦνε.

Μαζί μου σέρνω, ὅπου κι' ἂν σταθῶ,
Τὴ μνήμη τὴν ἀξέχαστη τοῦ κόσμου,
Γλυκεῖα παρηγοριά μου δοῦζω!
Κι' ἀγιάτρευτος καὶ θάνατός μου!

Πρὶν ἑστῆς ζωῆς ἀνοίξω τὴν αὐγή,
Σὰν λούλουδο ἀγνὸ καὶ μυρωδάτο,
Ἦταν γραφτὸ νὰ φύγω ἀπὸ τὴ γῆ
Καὶ νὰ βρεθῶ ἑστὰ Τάρταρα τὰ κάτω.

Δὲν πρόφθασε βαθεῖα μεσ' ἑστὴν καρδιά
Δύπη καμμιὰ τοῦ κόσμου νὰ μ' ἀγγίξῃ.
Καὶ σὲ τρισκότεινη ἀτέλειωτη βραδυᾶ
Ἦταν γραφτὸ μου ἡ τύχη νὰ μὲ ρίξῃ.

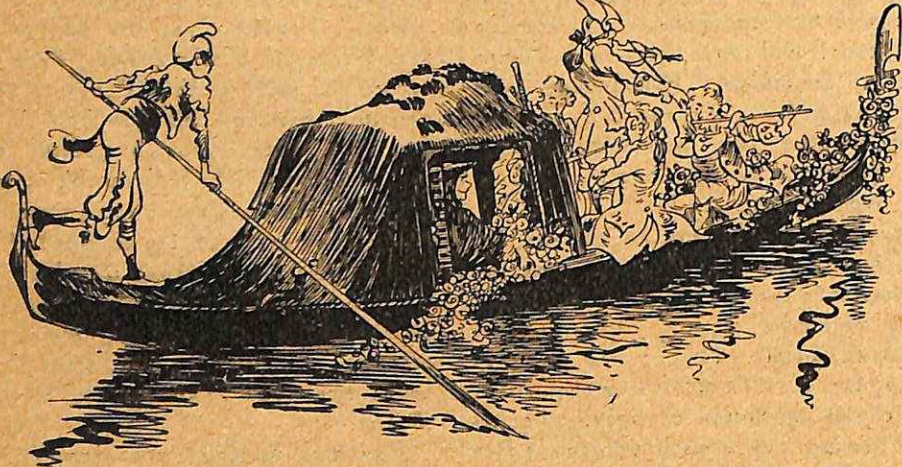
Πρὶν τῆς ζωῆς τὸν ἥλιο στερηθῶ,
Πρὶν βουτηχθῶ σ' ἀνήλιαστο σκοτάδι,
Ἀπὸ τῆς γῆς τὴν ὄψιν πρὶν χαθῶ,
Προτοῦ αἰώνιο νοιώσω γύρω βράδυ,

Προτοῦ τῆς τύχης μαύρην ἀπονιδί
Πληγὴν ἀνοίξῃ μέσα ἑστὴν καρδιά μου,
Στοῦ κήπου τῆς ζωῆς σὲ μιὰ γωνιά,
Σκορποῦσα μυρμηδιὰν δλόγυρά μου...

Μὰ τώρα σέρνομαι σὰν κάμπια ἑστὸ στενὸ
Κι' ἀτέλειωτο τοῦ βίου μονοπάτι.
Ὁλα τριγύρω ὅπου κι' ἂν περνῶ,
Μοῦ φαίνονται σὰν ὄνειρο κι' ἀπάτη.

Καὶ μ' ὁδηγεῖ ἀκτίδα θαλπερῇ,
— Ὁ μόνος ἥλιος ποῦ χωρὶς τὴν ζωὴν μου —
Πῶς πέρ' ἀπὸ τὸν τάφο μου θαύρῃ
Τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ ἢ ψυχὴν μου.

† ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

«Βραδέως, ἡ ροδοστεφῆς γόνδολα τοῦ Δελίου προχωρεῖ» (Σελ. 332, στήλ. γ.)

τρίκη, πτοηθεῖσα ἀπὸ τὸ πανδαιμόνιον, εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε ἐπὶ τῆς Διώρυγος, καὶ ἀνύψωσεν ἐλαφρῶς τὸ μετὰξινον παραπέτασμα τῆς λότζας τῆς. Ὁλοι οἱ προσωπιδοφόροι, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν μὲ γόνδολας τὴν ναυτικὴν συναυλίαν τοῦ Μολτοναῖου, εἶδον τὸ παραπέτασμα σείόμενον. Καὶ τώρα ὁ χονδρὸς Ναπολιτάνος διαδίδει, ὅτι ἡ Βασίλισσα εἶχε παρουσιασθῇ δι' αὐτόν, ὅτι τῷ ἐχορήγησε τὸ μεδιόμα τῆς, ὅτι τὸν ἔχρισεν ἐπισήμως Βασιλέα!

Ἦτο λοιπὸν δυνατόν, ὁ Βαλεντίνος Κερνὸς νὰ φῇ τὰ πράγματα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Ἦτο δυνατόν νὰ νεχθῇ τοιαύτην ἀπάτην ἐκ μέρους τοῦ ἀντιπάλου; Ὁχι βέβαια! Καὶ ἰδοῦ πῶς συνέλαβε τὸ σχέδιον μιὰς ἀντιδράσεως, ἡ ὁποία θὰ κατέρρευε τὸ ἀπατηλὸν γόητρον τοῦ Μολτοναῖου.

(*) Μουσικὸν ὄργανον: καπέλον ὀρειχάλκινον μὲ κουδούνια. Σ. τ. Μ.

ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν του, ἀδίκει τὴν Μαριγώ, διότι νὰ τὴν ποῦ ἐπέστρεψε γρήγορα-γρήγορα, ἀσθμαίνουσα ἀπὸ τὴν βίαν τῆς. Καὶ τί ὠραῖον ποῦ εἶνε τὸ χαρτί! Ποτὲ δὲν ἐφαντάζετο ὁ Παυλάκης ὅτι ἕνα φύλλον χάρτου ἡμποροῦσε νὰ ἔχῃ τόσα πράγματα: ἄνθη, πουλιά, πεταλοῦδες!... Ἀρὰ γὰρ θὰ ἔχῃ καὶ τόπον, ἀνάμεσα εἰς ὅλες ἐκεῖνες τὰς γυρλάνδρας, νὰ γραφῇ μιὰ ἐπιστολή;

Ἡ Βιργινία, ἡ ὁποία ἔτυχεν εὐδία-θετος σήμερα, καθίζει τὸν Παυλάκην ἀμέσως εἰς τὴν θέσιν ποῦ του ἐτοίμασεν ὁ μπαμπᾶς, καὶ ὅπου ἐφρόντισε νὰ φῇ ἕνα στυπόχαρτον καὶ μιὰν ὠραίαν καινούργιαν πένναν.

Ὁ Παυλάκης εἶνε κατακόκκινος ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ μὲ χεῖρ ἀποφασιστικὴν βουτᾷ τὴν πένναν εἰς τὸ καλαμάρι. Μὲ τὸσον ὠραῖον χαρτί, μὲ τὸσον ὠραίαν πένναν, καὶ μὲ τὸσον λαμπρὰς ιδέας, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ γράψῃ τὴν ὠραιότεραν ἐπιστολὴν τοῦ κόσμου!

πηνλάτιδος Κύθρου—ο Γποκόμης της Βραζε-
λόνης άσπάζεται τον Κονασιμόδορ και τον
έρωτά αν είνε συγγενής της Έσμεράλδας—
ή Αμαρυλλίς τότε μόνον θά είπη τάριχά της
και την διαμονήν της είνε την Ακτινοβολούσαν
Σελήνην, όταν τή φανέρωση τόνου της διά
του γραφείου μου—ή Άδρα της Κερκύρας συ-
νιστά είνε τον Πειρατήν του Εύδοικοῦ νά λάβη
τό ψευδώνυμον «Κιθαρώδης της Ταράτσας»—
δι' άλλας πληροφορίας δέν ὑπῆρχε σήμεραν
τόπος.

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάξουν:—ή Μόνωσις με τον Απογόνορ του
Νέστορος, Έλληνικήν Ναυαρχίδα, Σκλη-
ρόν Βράχορ, Γλυκύλαορ "Ορον και Εύγενή
Καρδιάρ—ο Έπτακατέρραρος Σάμιος με
το Μή μου Απτον, Χρυσήν Πρωϊαν, Δου-
κισσαρ των Σαλώνων, Μικράν Ακανθυλλί-
δα και Αγγελον της Αγάπης—ή Κόρη
του Σερμυώτος με την Ξαθήν Μαυρομά-
ταιν, Ρομαντικήν Καρδιάρ, Αι-Λάιρ-των Πα-
τησίων, Καλώς Ορισες και Πλανήτην Α-
φροδίτη—ο Σίρ-Λά-Φαλονάδ με το Μή-
μου Απτον—ή Λάτρις του Ωραίου με την
Μαρίδαρ του Εύριπου, Ιτέαν, Μολών Λαβέ,
Λάτριδα της Έλλάδος και Ζουλέικαρ—ο
Λαμπρός Κιθαρώδης με την Τσιγγαρέλλαρ,
Κυκλαπιδάρ και Γλυκύλαορ (ονορ)—ή Βλα-
χοπούλα με τον Παρισιόν Αριστοκράτην,
Μολών Λαβέ, Κάμεν Σύλβα, Τπερήφανον
Έλληνίδα και Νευρόσπαστον—ή Δρς του
Παρασοῦ με την Δάλιαν, Κυκλαπιδάρ και
Μαργαριτοφόρον—ή Μικρά Αμαζών με
την Μαρίδαρ του Εύριπου—ή Άδρα της Κερ-
κύρας με την Χλόην του Κηφισοῦ και Χλόην
της Θαλάσσης—ή Ερμιορ Σαχάρα με την
Στριαήν Ξαθούλαρ, Αθώαν Καρδιάρ, Νε-
αράν Τπαρξιν, Μικράν Ακανθυλλίδα και
Πάλλουσαν Καρδιάρ—ή Αθώα Καρδιά με
την Κελιδιστραν, Ζούρλιαν, Μούρλιαν, Τ-
τέαν, Έκστην και Κερτρί—το Έρμυθρον
Νέφος με την Ιτέαν, Πικραμένην Καρδού-
λαρ, Μόνωσιν, Αργυράν Σφίγκτραν και Ση-
μαίαν της Ελευθερίας—ή Κοπηλάτις Κύ-
θου με τον Νυκτοκόρακα, Ασπρο Πορτι-
κάκι, Δάλιαν, Ερμητίδα και Πασίμαχορ—
ή Θερμη Βροχή με το Μενεξεδένιο Μπουκε-
τάκι, Ελπίδα των Δυστυχών, Στήριγμα της
Μητρος, Ζούρλιαν, Μούρλιαν και Αριστέα—
ο Κουφιοκεφαλάκης με την Αθώαν Καρ-
διάρ, Γλυκείαν Καρδιάρ, Πάλλουσαν Καρ-
διάρ και Περθοῦσαν Καρδιάρ—ή Διονυσία
Πηγή με την Προσιλή Πατρίδα, Ιφιγένειαρ,
Έκστην και Ζημιόγαραν—ο Απογόνορ του
Νέστορος με τον Θαλασσινόν Ζωγράφον, Κο-
ρινθιακόν Κύμα, Μαγικήν Εικόνα, Μαστί-
χαν της Χίου και Μελαγχροινήν Έλληνί-
δα—ο Παμφύλιος Κόλλος με την Καρδέρ-
ναν, Ζήτω ή Έλλάς, Χρυσό Παράκι, Νευ-
ρόσπαστον και Σοφόν Πιττακόν—ή Δουκισ-
σα των Σαλώνων με τον Αετόν του Ολύ-
μπου, Κερτρί, Αθβακούμ, και Φροῦ Φροῦ—
ο Δωρητής Ορείων με τον Σίρ-Λά-Φαλον-
άδ, Μαύρη Προσωπιδοφόρον, Αγγελον της
Αγάπης, Χιακόν Κρίνον και Μαργαριτοφό-
ρον—ή Έφροιακή Μαργαρίτα με τον Κόν-
τε Ραπαναχην, Κυκλαπιδάρ, Γάϊον Καί-
σαρα, Φουγάρο της Εύγενίας και Διοπτρο-
φοροῦσαν—ή Τσιγγαρέλλα με τον Γιαμτσι-
μτσικόν, Αριστέα, Ρόδιον Δόκιμον, Παρι-
στριαν και Ταπεινόν Γιασεμί—ο Αριστέας
με την Ναυσικάν, Χιώτικην Βροχήν, Χιακήν
Πανσέληνον, Χιακόν Ορίζοντα και Γιαμτσι-
μτσικόν—ή Έσπερία Άδρα με την Κοπη-
λάτιδα Κύθρον, Κλάδον Έλαίας, Ιτέαν,
Γαλιάντραν και Αρθος Μαῖον—ή Μόνωσις
με την Αλλοπρόσκιλλον, Μυστηριώδη Φύσιν
και Ροδοφωτισμένην Δύσιν—το Δουλοῦδι
της Καρδιάς με τον Βίκτωρα Οήγγω, Πετρω-

μέτορ, Πλανήτην Αφροδίτη, Μαῦρο Σύρρε-
φο και Διαβολάκι του Πειραιῶς.

Είδοποιούνται οί καθυστεροῦντες τε-
τράδια Μικρῶν Μυστικῶν, οτι αν δέν αποδώσουν
τά οφειλόμενα τετράδια, δέν θά ἴδωσι του λοιποῦ
δημοσιευμένας προτάσεις των περί νέων ανταλ-
λαγῶν. Κατά τὸ ληφθέν γενικόν μέτρον, τώρα
δημοσιεύονται αἱ προτάσεις μόνον ἐκείνων. οἱ
ὁποῖοι δέν οφείλουν κανέν τετράδιον

Από ένα γλυκύ φιλάκι στέλλει ἡ Δι-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Κεραιόθρονον
(εἶδες βεβαίως, οἱ σοὺ ἐνέκριναν αὐτὸ τὸ ψευδώνυ-
μον· παρέλειψα τὸ Δουλοῦδιστὸς διότι μοῦ ἐφάνη
περιττὸν· σὺ ὅμως, ἂν θέλῃς, γράψε το·) Κοριν-
θιακὸν Κύμα ([ΕΕ] διὰ τὸ Φθινόπωρον καὶ διὰ
τὸ Χρυσάνθεμον· εἰς τὰ δύο τελευταῖα τετράδια
σου ἐλησημόνησες νὰ ἐσωκλείσῃς γραμματόσημον,
ὥστε μοῦ οφείλεις 20 λεπτά), Θερμὴν Βροχὴν
(δὲν λέγεις, καὶ ἕνα ἄλλο;· οἱ ἂν ἦσαν ἀγῶνι
δὲν θά εἶχες ἀνάγκην καὶ ἀπὸ καβαλιέρους, διὰ
νὰ ἔρξῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου... ἔ, ὑπομο-
νή!) Παρ. Α Αποστολόπουλον (εὐχαριστῶ
πολὺ διὰ τὸ ἐξοπλίσμα καὶ χαιρετῶ τὸν νέον
μας φίλον·) Ηλιοδοντορ Πρωϊαν (τίποτε ἄλ-
λο δὲν εἶχες νὰ μου γράψῃς;...·) Σιδερεὴν
Πυργίδην (ἔλαδ, εὐχαριστῶ) Δροσοῦλαν
τῆς Όσσης (βραβεῖον ἔστειλα·) Δημητρίον
τὸν Παληρέα (τὰ τετράδιόν σου ἐστάλη·) ὁ Διαγ-
τοῦ Ξεσπαθώματος· λήγει τὴν 31 Ὀκτωβρίου·)
Σκάνδαλον τῆς Τάξεως (πολὺ παλαιὸν αὐτὸ
τὸ Π. Πνεῦμα δὲν στέλλεις κανὲν ἄλλο;·) Μαρ-
γαριτοφόρον (καλῶς ἤλθες·) Κράθιν (ἔστειλα·)
Κόρην τοῦ Σερμυῶτος (ἡ φωτογραφία σου διὰ
τὸ ἐξοπλίσμα ἐλήφθη·) Ποῖος Εἶμαι (ἀδύνα-
τον νὰ εἶχες γράψῃ τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ νὰ
μὴ σου ἀπῆντησα με αὐτὸ! περιμένα νὰ «εὐχά-
ριστον»·) Θεσσαλικὸν Ἄρθος (εὐχαριστῶ πολ-
λὺ διὰ τὸ ἐξοπλίσμα·) Ἰδανικὴν Γλυκύτητα
(σοὺ ἐδημοσίευσαν μόνον τὴν μίαν· ποῦ τόπος
καὶ διὰ τὰς τρεῖς!) Νερηίδαν τὴν Σπετεῶν
(καλῶς ἤλθες·) Λάτριδα τοῦ Ωραίου (αἱ νείαι
προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) Ἐνθυμοῦ πει-
ράζει νὰ τὴν λάβω ὑπ' ὄψιν; ἂρ' οὐ δὲν ἔχῃς
ἀξιώσεις βραβεῖου, τί σε μέλει;·) Χειμωνιάτι-
κον Ἥλιον (πλησίον τοῦ ψευδώνυμόν σου, εἰς
τὸ 37ον φύλλον, δὲν εἶχα γράψῃ τίποτε· ἡ ὅ
πάντησις ἐκείνη ποῦ λέγεις, ἦτο μόνον διὰ τὸν
Αγγελον Αὐγερινόν·) Ἀήτητορ Ἑλληνα,
Βουκοπουλιαν τῆς Δίφνης (ἀδύνατον νὰ σ' εὐ-
χαριστήσω μ' ἐξέπληξε μάλιστα πολὺ ἡ αἰτη-
σίς σου·) Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Μεσημ-
βρινὴν Ἀκτὴν (τὰ θερμότητα συλλυπητήριά
μου ἔστειλα ὅτι, ἐξήγησε·) [Ε] ἡ ἐπιστολή σου
ὠραιοτάτη·) Πράσινο Χαβιάρι (καὶ ποῦ νὰ ἐν-
θυμούμαι; ἐκποντάδας Π. Πνευμάτων λαμβά-
νω καθ' ἐξομιάδα!) Πεπρωμένον, Αμαρυλλί-
δα (περίεργον μοῦ φαίνεται...· μῆπως δὲν ἔλαβες
καμμίαν ἐπιστολήν της;) Ἀργυρόχρον Φωγὴν
Καρδιάλιον Ρισελιέ, Ἀστέρτα τῆς Ἀνατο-
λῆς, Κατκάσιον Ἠρώα (βραβεῖον ἔστειλα·)
Τρυποκάρυδο κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ὀ-
κτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ ὅτι τοῖς συνδρομηταῖς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγωτέροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἡ Γαλλικὴ διὰ τῆς Μητρικῆς μεθόδου. Ἐφαρ-
μογὴ εἰς οἰκογενεῖας καὶ ἰδιαιτικὰ εκπαιδευ-
τήρια Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Πληροφορίαι καὶ
δι' ἐπιστολῆς παρὰ τῷ κυρίῳ Λεων. Κότσικα,
ὁδὸς Δερβενίων, 17, Ἀθῆναι. (B-66)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτοῖρια παν-
ταχόθεν· Βασιλικὴ Γ. Λουκάκη, ὁδὸς Κων-
σταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (B-63)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μεχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύνανται γράφεσθαι
αἱ λύσεις τῶν αἱ διαγωνισμάτων, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς παρίκλιον, ἐν ἑκαστῇ
παρασκευῇ 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1

481. Συλλαβογράμμος.

Τοῦ πενταγράμμου μία φωνὴ
καὶ τοῦ προσώπου μέλος,
Ἄν ἐνωθῶσιν ἄνακτα
Θὰ κάμουν εἰς τὸ τέλος.

Ἐστὶν ἀπὸ τὸ Τριμῶς νον Ἀστέρι

482. Στοιχειογράμμος.

Τῆς Εὐρώπης βγαίνει πόλις
Ἀρκετά, λῦται, μεγάλη,
Ἄν κινήσῃ τόνον ζῶον
Καὶ τὰλλὰξω τὸ κεφάλι.

Ἐστὶν ἀπὸ τὸ Τριμῶς νον Ἀστέρι

483. Τονογράμμος.

Ἐπιρρήματος τὸν τόνο βάω 'ς ἄλλη συλλαβή,
Καὶ μὴ πόλι τῆς Τουρκίας σχηματίζω στή στιγμῇ.
Ἐστὶν ἀπὸ Γ. Α. Κρίκου.

484. Τρίγωνον.

1. Ποταμὸς μυθολογικός.
2. Ἄμα τὸ λάβης, εὐχαριστεῖς.
3. Θεὸς ἀρχαῖος.
4. Μέλο, τοῦ σώματος.
5. Σύνδεσμος.
6. Γράμμα.

Ἐστὶν ἀπὸ τὸ Τριμῶς νον Ἀστέρι

478. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

- Τὶ μέρος λόγου εἶνε ὁ ...
- Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.
- Μπα! καὶ πῶς κάμουν τὰ τρία γένη;
- Ὁ ... ἡ ... τὸ ...
- Μὴ τί λές, παιδί μου, τὸ ἀρσενικὸν εἶνε
Αὐτοκράτωρ, τὸ θηλυκὸν πόλις καὶ τὸ οὐδέτερον
χωριό!

Ἐστὶν ἀπὸ Γ. Α. Κρίκου.

486-487. Λογοπαλινγία.

1. Ποία ἡ μεγαλύτερη λιμνὴ;
2. Ποῖος ὁ καλλίτερος μαθητὴ τοῦ Σωκράτους;

Ἐστὶν ἀπὸ Γ. Α. Κρίκου.

488-489. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ κύων διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ λύκος
2. Ὁ λύκος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ λέων

Ἐστὶν ἀπὸ Γ. Α. Κρίκου.

490. Σύνθετον Μαγικόν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐ-
τῶν, σχηματίζον ἄλλας τόσας λέξεις· τούτων
τὰ τέταρτα γράμματα θὰ σχηματίζουσιν φωνηεν-
τόλιπον γνωμικόν ἐκ δύο λέξεων, τοῦ ὁποῖου
ζητεῖται ἡ λύσις:

εὐδῖος, λιμήν, σμύρις, ὀλβιος, ἐσθῖων.

Ἐστὶν ἀπὸ Γ. Α. Κρίκου.

491. Φωνηεντόλιπον.

πσ - μλ - ρθ - πν

Ἐστὶν ἀπὸ τὸ Τριμῶς νον Ἀστέρι

492. Ἰνδικὸς Γρίφος.

κ5 (ῥῆμα), γ5 (οὐσιαστικόν), φ5 (οὐσιαστικόν),
κ4 (ἐπίρρημα) π2 (οὐσιαστικόν) γ5 (οὐσιαστικόν)
Ἐστὶν ἀπὸ τὸ Τριμῶς νον Ἀστέρι.

493. Γρίφος ἐν μεταφράσει.

Καλῶς, πρῶτ', σπαλίνω, ρ, ὅπως, γ, κρασιού.
Ἐστὶν ἀπὸ Γ. Α. Κρίκου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ αὐτοῦ 33

372. Κρητικὸς (Κρήτη Κῆς.)—373. Γαρού-
νας (γάρ, οὐν ἄν.)—374. Πάλην—μάλη.

375. Α Ν Ν Α (φίλιαν ΝΑ...)
Ν Ε Ο Σ (ΘεοΣ Ο ΕΝ...)
Ν Ο Μ Η (Η ΜΟΝΗ...)
Α Σ Η Ρ (εἰμποΡΗΣ Ἀπόκτησε...)

376. Ε 377. Ἀπτάφρτει (Α-
Η Ρ Α ΣΤΡΑ ΦΤΥσε...)
Ν Ο Μ Ο Σ 378. Γνώθι ναυτὸν.

Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ —379. ΕΛΒΑΣ Σι
Α Β Υ Σ Σ Ι Ν Ι Α «Ελλά, σέλας, βαβαί,
Ἐρᾶτώ, Λάσος».

380. Εὐληπτα λέγε ἵνα ἐννοήσῃς.—381. Ἡ
Πεντέλη κεῖται ἐν Ἀττικῇ.